

kommer, saa forstaaar jeg det ikke, thi kommer ikke Sorø Akademis og ligeledes Kommunitetets Indtægter for en stor Del fra de gamle Kongetiender, og maa de ikke udredes af Skattebyernes Lommer? (Modsigelse af Ankjær.) Ja, det erede Medlem siger, at det er Prioriteter, men det erede Medlem veed jo nok, at vi i det Punkt have forskjellige Anskuelser. I alt Fald vil Ingen kunne benegte, at Tienderne gaa ud af Skattebyernes Lommer (Ankjær: Det gjør Prioritetsrenter ogsaa). I Øvrigt vil jeg med Hensyn til Postgaarden endnu sige, at allerede den Omstændighed, at man isjor sagde, at Planen var saa god, at den ikke kunde blive bedre — det betonebe man stærkt, endogsaa meget stærkt —, medens man dog i Nar har gjort Forandring deri, tyder paa, at man gjør rigtigt i ikke at haste saa overordentlig stærkt, thi maaske kan man, naar vi vente et Nar til, faae en endnu bedre Plan. Det erede Medlem sagde, at Forretningerne gif meget godt, og at det var Noget, der skylldes Personalet. Jeg skal ganske indrykke dette, at hvor Personalet er daarligt, hjælper det ikke, at man har nok saa rummelige Lokaler at bevæge sig i.

Tauber: Den meget erede Finantsminister har, som det fremgaar af Betænkningen, begjæret 4,600 Rd. til Anskaffelse af to nye Myntmaskiner, og dette Forslag har hele Udvalget tiltraadt. Udvalgets Flertal har dog dertil knyttet den Forudsætning eller Forventning — hvad jeg nu skal kalde det —, at Maskinerne ikke anskaffes, førend Myntkonventionen er vedtagen i alle tre nordiske Lande. Jeg tror imidlertid, at dette er en uheldig Betingelse, thi selv om Myntkonventionen ikke bliver vedtagen, maa det vistnok erkendes for aldeles nødvendigt, at vi gaa over til Guldmyntfoden, og i saa Tilfælde vil der jo være den samme Fornødenhed for de nye Maskiner, som der vil være i Tilfælde af Konventionens Vedtagelse. Det er ogsaa, saavidt mig bekendt, blevet anerkjendt fra alle Sider, at en saadan Myntforandring ikke kan opsættes, saa at vi altsaa, saafremt Myntkonventionen ikke skulde blive vedtagen i alle tre Lande, og Myntloven ikke skulde kunne udfomme i den Skikkelse, hvori den her er bleven vedtaget ved 2den Behandling og ventelig ogsaa vil blive vedtagen paa Sagens øvrige Stadier, dog sieblikkelig burde gaa over til Guldmyntfod paa et andet Grundlag end det nu foreslaaede eller paa hvilket som helst andet Grundlag. Dette tror jeg maa erkjendes for at være den almindelige Mening, og forsaavidt jeg har opfattet Thingets Udtalelser og

Gjældning i denne Sag, tør jeg ogsaa forudsætte, at dette har været Thingets Mening. Det vil jo erindres, at Myntudvalget i sin Betænkning udtalte, at vi under alle Omstændigheder burde gaa over til Guldmyntfoden, selv om vi kom til at staa alene. Denne Udtalelse mødte ikke nogen Indsigelse ved Sagens Behandling her i Salen, og idet Thinget i det Hele tiltraadte Udvalgets enstemmige Indstillinger, tør jeg vel antage, at Thinget ogsaa har tiltraadt de Anskuelser, som laa til Grund for disse Indstillinger. Nu kommer imidlertid Finantsudvalgets Flertal og opfordrer Thinget til kun at bevilge Maskinerne under Forudsætning af, at Myntkonventionen bliver vedtagen i alle tre Lande, men derved gjøres det maaske umuligt at anskaffe dem i rette Tid; thi som oplyst saavel i den Skrivelse, hvormed Ministerens Forslag ledjages, som ogsaa paa anden Maade, er det meget sandsynligt, at Følgen af en Udsættelse vil blive, at Maskinerne ikke ville være tilrebe til den Tid, da Guldmyntfoden bliver indført. Dette vilde jeg anse for meget uheldigt, og jeg tror, som sagt, heller ikke, at det kan siges at stemme med den Antagelse eller de Forudsætninger, der laa til Grund for Thingets Afstemning i Myntsagen. Vi staa her overfor en eiendommelig Udtalelse. Der foreligger fra Finantsudvalgets Side ikke Noget, som giver Tanken i denne Udtalelse Udtryk; det er kun en Flertalsmening, der foreligger, og der er ikke givet Thinget Leilighed til at stemme over, hvorvidt det tiltræder den Anskuelse, som Flertallet har udtalt, eller hvorvidt det fremdeles staaar paa det Standpunkt, hvorpaa det stod under sin Afstemning over Myntloven. Det træffer sig maaske saaledes, at der hos Finantsudvalgets Flertal har været en større Kjærlighed overfor Myntreformen, end der har været hos Myntudvalget og hos Thinget, at dømme efter dets Beslutninger i Sagen. Det forekommer mig derfor ogsaa at staa noget tvivlsomt hen, hvorledes den erede Finantsminister, naar han vil forholde sig Loyalt overfor Thinget, vil stille sig, saafremt Flertallets Udtalelse i Betænkningen bliver staaende uden nærmere Fortolkning. Vil han i saa Tilfælde holde sig til denne Udtalelse og anse den for lige saa gyldig som en af Thinget udtrykkelig vedtagen Betingelse, eller vil han raifonnere som saa: Myntudvalget har indstillet, og Thinget ved sin Afstemning godkjendt en anden Anskuelse, og den holder jeg mig til? Det er jo overhovedet uheldigt, naar Sagen paa anden Maade ligger for i samme Samling, at saa et Udvalg eller Flertallet af et Udvalg, der ikke har med selve Sagen at gjøre, knytter